

Quan el "No" dóna estructura. La violència en i al nen

"Vi con mis propios ojos, y observé bien a un párvulo presa de los celos, aún no podía hablar y no podía sin palidecer fijar su mirada en el espectáculo amargo de su hermano de leche."

□ Sant Agustí, Confesions, Cap VII, 11

Agressivitat: Des d'un punt de vista clínic, en la primera infància, és l'actitud del subjecte que tendeix o apunta a fragmentar el cos dels seus semblants identificat amb el seu.

Fages, J.B., *Para entender a Lacan*, Amorrortu ed.

Ve a dir que quan el subjecte observa en l'altre la completut que al ell el manca, manifesta agressió en las seves múltiples formes, des de trencar una nina, colpejar-se el cap o llençar objectes al causant del seu descobriment.

M'agrada aquesta referència agustiniana al nen, és natural, real, lluny d'idealitzacions al món feliç i a la suposada bondat de implícita de la infància. El nen és un filtre de la història. No oblido a "L'infans", nen sense paraula, ni el "nen dimoni" de l'edat mitjana i encara menys al "nen objecte" del post-modernisme, o al que treballa explotat en mines..., però avui toca parlar-ne de "His Majesty the Baby", és a dir, del nen abandonat al seu gaudi.

En pocs mesos ha passat de ser subjecte d'agressions, a ser l'agressor. Què ha propiciat tal canvi? Alguns (no s'ha de ser un geni) ho predèiem. A mi també em molesten el profetes.

Quan el "No" dona estructura. La violència en i al nen

Escrito por I. Rebollo

Viernes, 15 de Julio de 2011 17:24 - Actualizado Sábado, 28 de Abril de 2012 12:05

Qualsevol professor nou a l'aula observarà que la primera acció del seu alumnat és la de calibra-li respecte a la seva autoritat. Si l'alumne detecta poca o si el professor es pren per ella, el fracàs serà evident. En aquest encontre es juga quasi tot el partit educatiu. El professor no és l'autoritat, només la representa. El pare no és la llei, la transmet. Algunes experiències educatives com la coneguda Escola de Summerhill, paradigmes de l'educació en llibertat no van deixar resultats del seu educands quan van arribar a adults.

Molts avantguardistes que ara clamen al cel, van pregonar mantenir al nen en aquesta bombolla asèptica, lluny d'influències "*tramatzants*". De pares a amics, de professors a col·legues. Van sorgir les pràctiques "*psi*" psicopedagògiques, analitzadores, protectores, amb la seva insistència "*re-cuperadora*" i junt amb l'escola, acabaren assumint o essent dipositàries del que abans corresponia a la família. Algú havia de fer-ho. La modernitat ha invitat als pares a sortir de la llar: el consum insisteix en la necessitat de tenir, per a allò i per això, el mercat té l'exclusivitat de la família.

Manifestava Victòria Camps, catedràtica d'ètica que: "*No hi ha demostració científica de que a l'home li fascini la violència*" Vall.

Tampoc hi ha evidència de que l'ésser humà busqui la felicitat. Els fets confirmen el contrari. Clínicament sabem d'una violència dirigida contra el propi subjecte: auto-reprotxaments, sentiments de culpa, severitat del superjò, suïcidi, depressió, malenconia, anorèxia..., patologies de l'acte.

La violència no és accessible basant-se en estudis científics. L'estadística sobre violència tan sols subministra dades. E. Fromm, comenta que en les pintures rupestres no hi ha manifestacions de violència. I afegeix que: "*Tan sols l'home pot ser destructiu més enllà de la finalitat de defensar-se o d'obtenir el que necessita*". Hi ha arguments llunyans a l'estadística en d'altres camps:

Se sap, l'actitud agressiva d'un grup d'elefants joves vers a els rinoceronts. Atacaven en grups amb ànim de fer-los mal. Actuaven contra animals de la seva mida. Tenien la particularitat de ser elefants orfes acollits en el sí d'altres famílies. Espanta la similitud amb els humans.

Els arguments que centren l'agressió en criteris de masclisme contra el feminisme veuen que existeixen nous arguments. La violència va més enllà del sexe. Ara són els fills contra els pares, inclòs en famílies ben establertes afluents afluents afluents. Però sempre sota un

Quan el "No" dóna estructura. La violència en i al nen

Escrito por I. Rebollo

Viernes, 15 de Julio de 2011 17:24 - Actualizado Sábado, 28 de Abril de 2012 12:05

denominador comú: La permissivitat.

Parlem de la declinació del pare, de la figura paterna, del transmissor de la llei generacional. La mare per igual es troba perduda en el seu intent d'equilibrar les seves funcions de dona i mare. En la seva particular lluita que mantenen ambdós: l'home ha perdut la seva essència històrica i la dona que ja no es conforma (amb raó) en el seu exclusiu paper de mare; tots dos estan contribuint al desconcert. Han delegat a les institucions el control del fill. Aquest davant la debilitat del sistema, al estar sense referències, sense cartells indicadors, es deixa guiar per un gaudi sense límits i tant dóna un cop de ma per a gravar-ho en el mòbil, com crema a una indigent, o es violenta a cops amb els pares que s'atreveixen a dir un "no" suau a les seves pretensions.

En l'evacuació dels nens durant els *raids aeris* (1939-1945), el govern britànic els enviava amb el consentiment dels pares cap a llars substituïts. Nens en edat escolar i pre-escolar, que eren recollits per estranys, solters, casats, infermers, professors. El que s'esperava com a fruit d'aquesta protecció es va transformar en subjectes insaciabls, destructius amb les joguines, cruels amb els animals, amb els més dèbils, interessats en els excrements, es xuclaven els dits, es masturbaven, s'interessaven pels altres cossos. Aquestes dades van resultar tan esgarrifoses que es van guardar de comunicar-les a l'opinió pública, restant com a dades per a especialistes.

El que evidencia que l'excés de protecció (i l'absència del pare, és clar) inclòs en situacions d'extrema necessitat pot ser la causa del desencadenament de conductes agressives contra l'exterior i no oblidem contra sí mateix.

El pare que donen molt al seu fill són freqüentment aquells que menys estimen i els que no entenen que el "NO!" estructura, donant possibilitat, capacitat i contràriament al que es pensa, poques frustracions. És més perversa la influència i l'abandonament, que la negativa en forma de "no rotund" que informa al fill del fet de que hi ha limitacions. La funció paterna no es limita a satisfer necessitats, a estimar exclusivament amb regals.

En qualsevol cas no podem oblidar la realitat de les frases inicial de Sant Agustí o del propi

Quan el "No" dona estructura. La violència en i al nen

Escrito por I. Rebollo

Viernes, 15 de Julio de 2011 17:24 - Actualizado Sábado, 28 de Abril de 2012 12:05

Lacan al parlar de l'agressivitat. La profilaxi, l'educació i la moral fracassen perquè intenten tallar la realitat psíquica. Els fill demanen, reclamen, ens criden..., de vegades amb formes tan incomprensibles. Bé: - *Qui comença a dir "NO!" ?*